

СЪРНА

Сърната всяка вечер слиза
по пътя стръмен и дълбок
и пие с бързи жадни глътки
вода от бистрия поток.

В очите ѝ, добри и кротки,
блестят вечерните звезди,
и в здрача плахо тя оглежда
лика си в бистрите води.

И после тръгва сам-самичка
да спре до смолестия бор,
издига поглед и се вглежда
с очи към звездния простор.

Тя моли бога да я пази
в часа на горест и тегла,
сърцето ѝ да не прониже
ловецът с вражеска стрела.

16